

प्रेमाचा आविष्कार

किर्रर काळोखी रात्र घाले साद
निबिड अरण्य पसरले अमर्याद
लक्ष लोक करतात लक्ष मार्गांवर
मार्गक्रमण निवडलेल्या वाटांवर.

या काळोखात आहेत आपणा सर्वांचे
मनसुबे पूर्व संकेत असलेल्या भेटीगाठींचे
त्या कुठे होतील पण, आणि भेटेल कोण
या विषयी मात्र अनभिज्ञ आहेत सर्वजण

पण विश्वास आहे आपल्या ठायी
की आयुष्यातला परमोच्च आनंदही
कोणत्याही क्षणी प्रकटेल अवचित
ओठांवर स्मितहास्य खेळवित

विविध गंध, स्पर्श, मंजुळ ध्वनी,
गीतांच्या रचना अन लयबद्ध गाणी
फिरवतात मोरपीस आपल्या कायी
आणि देतात सुखद धक्के मोहमयी

अकस्मात लकाकते एक विद्युत रेखा
तेजाळते अरण्य, भेदून जाते त्या काळोखा
तेजोमय क्षणी त्या दृष्टीस पडते जी व्यक्ती
होतो तत्काल अनुरक्त मी तिजवर अती

व्यक्तीस त्या मी आर्त साद घालून
म्हणतो उच्चरवे "किती सुखमय हे जीवन !
भेटीच्या प्रतीक्षेत तुझ्या मी किती
काळ क्रमिला, अंतर तुडवले किती !"

त्या घनगर्द अंधारात जे सर्व इतर
निकट आले आणि होत गेले दूर
गूढ त्यांचे मज अद्याप न कळते
ते सर्व खरंच तिथे होते की नव्हते !

“On the nature of love” by Rabindranath Tagore
Translated by Abhay B. Joshi and Milind A. Toro